

ZIUA 9. Marți, 25 iulie

M-am trezit cu liniuțe multe la telefon. Mi-era frică să sun, dar știam că mai apoi mă voi elibera de stres. Abia atunci am realizat cât de multă tensiune se adunase în mine. La celălalt capăt al firului (și al lumii), veștile au fost bune. Caniculă în România, dar toată lumea e sănătoasă. E tot ce contează. Au urmat apoi sutele de mailuri, pe care le-am filtrat instant, ca să nu am grija lor mai târziu. Am verificat dacă s-a mai înscris cineva la concursul „Tu promiți, eu trimit”, iar apoi ne-am apucat cu toții să ne dăm „like și follow”. Nu știu dacă-mi era dor de asta. Am simțit o oarecare bucurie, totuși...

Azi am ales să fiu rebel și să zic „pas” programului. Nu m-a inspirat de niciun fel hike-ul pe munte, în căutare de vulpi polare, într-o zi fără nori pe cer. Știam că, și dacă le vom găsi, nu voi scoate nimic artistic din fotografiile alea. În plus, seara urma să ajungem în port, iar eu nu aveam nicio vedere scrisă pentru prietenii din social media care și-au asumat că nu beau apă la PET într-una dintre cele mai călduroase zile, în schimbul unei cărți poștale din vârful lumii. Le mulțumesc că au intrat în joc și că au fost așa de receptivi la nebuniile mele. Mai facem!

Așadar, a fost o zi de relaxare. Mi-am luat cafeluța sus pe punte, m-am așezat la masa rotundă, cu tricoul galben în soare și pixul cu urși polari în mână și am început să scriu până am amorțit și amețit (chiar dacă Origo stătea la vremea aia). Am făcut doar o pauză scurtă de lasagna și apoi am luat-o de la capăt: „Salutări de la Polul Nord”, „Cu bine, Rareș”. Cred că din școală nu am mai scris atât de mult de mână ca în expediția asta, drept dovadă și fontul meu cam arhaic și neexersat. Dar tare bun exercițiu e să pui pixul pe hârtie din când în când.

După vreo 5 ore de stat pe barcă doar cu Rebin și Hege (care mi-au împărtășit părerea că-i mai bine să stăm potoliți), am început să glumim și să ne panicăm în același timp că gașca nu se mai vedea întoarsă. Poveștile cu oameni mâncați de urși nu sunt legende aici și s-au întâmplat chiar anii trecuți. Ce-i drept, șansele ca un grup așa mare să pățească ceva, sunt infime. Dar tot ne doream să-i vedem mai repede. A mai durat o oră până când am zărit zodiacale și am rămas doar cu glumele. Evident că nu au văzut nimic și singurele poze cu care s-au ales au fost selfie-urile.

Am mâncat ultima cină în port. S-a lăsat cu un toast inițiat de Nanzi, care ne-a emoționat pe toți și i-a făcut pe unii dintre noi să săreze involuntar mâncarea, iar eu m-am abținut cu greu să nu fac la fel. Cu emoțiile la purtător, i-am chemat să-i filmez cum spun (în română) „Îți mulțumesc că iubești natura”. Nu le-a ieșit tuturor, așa că am acceptat să fim poligloți și să spună fiecare cum știe și poate mai bine.

Și pentru că aici „the night is young”, iar eu nu aveam chef de făcut bagajul, l-am luat pe Rebin și am plecat să mai explorăm Longyearbyen, la pas. Scopul meu era să ajung să fac o fotografie cu indicatorul care avertizează că sunt urși polari, pus strategic la cele trei colțuri ale localității. Mi-am dat seama că era unul mai departe ca altul, dar am crezut că pot. Mergeam ca prin vis, ca un Zombie cu pași grei, iar indicatorul părea că se îndepărtează tot mai mult. Am renunțat la jumătatea drumului și m-am concentrat să observ mai bine ce mă înconjoară. Am remarcat că toate țevile de aici sunt la câțiva metri deasupra pământului, la fel și casele care sunt toate construite pe piloni (poți trece pe sub ele, dacă te forțezi puțin). Am trecut printr-o pădurice de brazi uscați, păstrați ca amintire de la Crăciunul trecut,

probabil în semn de dor pentru copacii care aici nu prind rădăcini. Păduricea era lângă hotelul contrastelor, Mary-Ann's Polarrigg. Un hotel cu 4 stele desenate la intrare, dar construit identic cu o dărăpănătură din Vama Veche, de pe vremuri, hippie style. Aș putea să jur că-i făcut din carton. Dar avea atmosferă! În fața lui, trona un fost autobuz roșu, pe care-l foloseau înainte minerii. Agățate de fațadă, erau zeci de căști ca ale bucătarului nostru de pe Origo, moment în care am realizat că e forma de cască pe care tot minerii o foloseau pentru protecție. M-am apropiat de geam și am văzut un restaurant ca o grădină botanică, foarte verde și frumos amenajat. Am plecat de lângă hotel fără să înțeleg prea bine ce am văzut.

Înainte de somn, mi-am masat brațul cu gel calmant. Nu am fotografiat niciodată atât de mult timp și cu atât de puține pauze, încât să îmi amorțească brațul de la durere și să nu vreau să mai văd aparatul măcar câteva zile. Dar noaptea asta nu este despre văicăreli, ci despre recunoștință. Am ajuns cu bine, nu m-am îmbolnăvit, am aflat vești bune. Recunoștință pentru fiecare clipă aici.

Handwritten text on a postcard, including a barcode at the bottom.

